

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Ing. P. Š., Z. C. O. H.**, zast. JUDr. M. P., F. proti žalovanému: **MVDr. R. A.**, súkromný podnikateľ, S., zast. advokátkou: JUDr. A. H. – R., G., **o zaplatenie 251 323,80 Sk s príslušenstvom**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 10 Cb 8934/1993 – 445 zo dňa 30. septembra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 10 Cb 8934/1993 zo dňa 30. septembra 2009 **o d m i e t a .**

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 10 Cb 8934/1993, 13 Cb 8942/1993- 245 zo dňa 19. 11. 2009 **p o t v r d z u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 10 Cb 8934/1993 – 445 zo dňa 30. 09. 2009 rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému trovy konania v sume 4 555,08 Eur.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca sa návrhom na začatie konania domáhal zaviazať žalovaného zaplatiť sumu 251 323,80 Sk a nahradiť trova konania titulom úhrady faktúry č. X. zo dňa 04. 03. 1993 splatnej 28. 04. 1993, ktorou žalovanému fakturoval dodávku ošípaných v počte 79 kusov dodaných v celkovej hodnote 251 323,80 Sk dodaných 01. 04. 1993.

Z vykonaného dokazovania zistil, že žalobca v roku 1993 dodal šesť dodávok ošípaných, ktoré fakturoval faktúrami č. X., X., X., X., X. a X. Z predloženého zoznamu pohľadávok zistil, že z faktúry č. X. zostalo uhradiť 0 Sk, z faktúry č. X. zostalo uhradiť sumu

808 323,60 Sk, z faktúry č. X. zostalo uhradiť 282 240 Sk, z faktúry č. X. zostalo uhradiť a sumu 518 758,30 Sk z faktúry č. X. zostalo uhradiť sumu 251 323,80 Sk a z faktúry č. X. sumu 484 848 Sk spolu 1 360 645,70 Sk Uviedol, že žalobca potvrdil, že v roku 1994 od 17. 08. 1994 do 12. 09. 1994 žalovaný zaplatil sumu 855 119,30 Sk, ktoré platby žalobca započítal najprv na úroky a potom na istinu. Keďže úhrada čiastkových plnení činila 855 119,30 Sk a úroky činili 473 004 Sk rozdielna suma 382 115 bola žalobcom započítaná na úhradu pohľadávky 308 324 Sk dodávky jatočných zvierat zo dňa 01. – 02. 03. 1993. Po zaplatení faktúr č. X., X., X., X. zostalo žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 1 337 478 Sk. Z podania žalobcu zo dňa 31. marca 2009 vyplýva, že MVDr. R. A. bez toho, aby určil účel platby zaplatil Ing. P. Š. sumy 164 408,90 Sk, 200 000 Sk, 260 000 Sk, 100 000 Sk, 100 000 Sk, 100 000 Sk, 30 710 Sk, spolu 855 119,30 Sk. Z obsahu podania konajúci súd zistil, že ku dňu 31. 03. 2009 žalovaný žalobcovi dlhuje na istine sumu spolu 819 999,80 Sk. Zo samotného vyjadrenia žalobcu zistil, že žalovaný zaplatil žalobcovi spolu 855 119,30 Sk, pričom dlh na istine ku dňu 31. 03. 2009 predstavoval sumu 819 999,80 Sk.

Za zásadnú otázku konajúci súd označil, či žalobca postupoval správne, keď žalovanému zaplattenú sumu započítal na úroky z omeškania. Citoval ustanovenie § 330 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 330 ods. 2 Obchodného zákonníka. Konštatoval, že postup žalobcu, ktorým zaplattené sumy započítal na úhradu úrokov z omeškania bol nesprávny, keďže prioritne je právom dlžníka, aby pri plnení určil, ktorý záväzok, alebo ktorú časť záväzku plní. Určiť sa môže na konkrétnu zmluvu, alebo faktúru. Keďže sa jedná o dispozitívne ustanovenie Obchodného zákonníka, strany môžu v zmluve zvoliť právo voľby veriteľovi. Ak ho veriteľ nemá a dlžník nevyžaduje, bude sa postupovať podľa pravidiel v Obchodnom zákonníku. Z obsahu podania založeného v spise 13 Cb 8942/1993 č. 1. 174, konajúci súd zistil, že žalovaný sa zaviazal s novými dodávkami ošípaných v roku 1994, postupne splácať aj svoj záväzok z roku 1993. Z uvedeného teda vyplývalo, že účastníci sa dohodli, že peňažné plnenia poskytnuté žalovaným sa započítavajú na zaplattenie istiny a nie na úroky z omeškania. Pokiaľ žalobca započítal platby na roky z omeškania porušil dohodu, a preto je jeho poukaz na ustanovenie § 330 Obchodného zákonníka právne bezvýznamný. Z uvedeného dôvodu súd dospel k záveru, že tvrdenie žalovaného, že záväzky za dodávky jatočných zvierat ošípaných roku 1993 vrátane zaplattenia faktúry č. X. je pravdivé a aj v prípade ak by žalobca započítal zaplattenie platby na úroky z omeškania žalovaný svoj záväzok voči žalobcovi splnil. Medzi účastníkmi konania za nesporné označil, že k uvedenému termínu dlhoval žalovaný žalobcovi sumu 819 999,80 Sk za úhrady faktúr

X., X., X.a za nesporné označil aj to, že suma 985 948 Sk zaplatená žalovaným bola žalobcom započítaná na dlh obchodnej spoločnosti S. R., s. r. o. Za chybný postup označil postup žalobcu, keď hore uvedené sumy započítal na plnenie žalovaného za spoločnosť S. R., s. r. o. / rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ObdoV 6/2001 /. O náhrade trov konania rozhodol podľa §142 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 10 Cb 8934/1993 – 445 zo dňa 30. 09. 2009 doručenom žalobcovi neúspešne 23. 10. 2009 opakovaným doručením a uložením 26. 10. 2009 podal odvolanie advokát JUDr. P. T., podaním doručeným Krajskému súdu v Košiciach 29. 12. 2009, ktorým navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na nové konanie. Poukázal na spis sp.zn. 13 Cb 8942/1993 č. 1. 174, z ktorého jednoznačne vyplýva, že žalovaný sa zaviazal s novými dodávkami ošípaných v roku 1994 postupne splácať aj svoj záväzok z roku 1993. Z uvedeného teda podľa žalobcu je zrejmé, že účastníci sa dohodli, že peňažné plnenia poskytnuté žalovaným sa započítajú na zaplatenie istiny a nie na úroky z omeškania, a teda ak žalobca započítal platby na úroky z omeškania porušil dohodu, a preto je poukaz na ustanovenie § 330 Obchodného zákonníka bezvýznamný. Za pochybenie súdu označil aj tú skutočnosť, ktorá sporná nie je že, suma 985 848 Sk zaplatená žalovaným bola započítaná žalobcom na dlh obchodnej spoločnosti S. R., s. r. o. Za nesprávne vyhodnotenie konajúceho súdu označil podanie žalobcu založené v spise sp. zn. 13 Cb 8942/1993 č. 1. 174 tak, že účastníci si dohodli, že peňažné plnenie poskytnuté žalovaným započítané na zaplatenie istiny a a nie na úroky z omeškania, nakoľko toto nie je pravda. Dohoda medzi účastníkmi nebola o splácaní istín, ale o splácaní záväzku za rok 1993, pod ktorý patria istiny aj úroky z omeškania. Žalovaný neurčil ani v jednom prípade ktorú faktúru plní, a preto žalobca postupoval oprávnene, keď postupoval v zmysle ustanovenia § 330 ods. 1 Obchodného zákonníka. Žalobca je presvedčený, že žalovaný dostatočne neučil účel platieb, a preto žalobca postupoval správne, keď postupoval podľa ustanovenia § 330 ods. 1 Obchodného zákonníka, čiže platby bez určenia započítal podľa časového hľadiska na záväzok splatný na úroky a potom na istiny a to v rozsahu v akom sa vzájomne kryli. Za pochybenie označil, keď v odôvodnení napadnutého rozsudku je odkaz na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ObdoV 6/2001, nakoľko tento rozsudok sa týka veci 10 Cb 8935/93 medzi tými istými účastníkmi o zaplatenie 484 848 Sk, ktorým v rámci dovolacieho konania zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. 10. 1999, č. k. 4 Obo 41/99-85 a vec vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa ustanovenia § 212 ods. 1 bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. Z predložených dokladov zistil, že žalobca žalobou zo dňa 02. 09. 1993 uplatnil právo na zaplatenie sumy 251 323,80 Sk ako právo na zaplatenie faktúry č. X.. Rozsudkom č. k. 10 Cb 8934/93 z 01. 12. 1994 Krajský súd v Košiciach návrhu vyhovel. O odvolaní proti tomuto rozsudku rozhodol ako súd odvolací Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 3 Obo 86/19993 zo dňa 19. júna 1995 tak, že napadnuté rozhodnutie zrušil. V novom konaní rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 10 Cb 8934/1993-169 zo dňa 13. 02. 2003 tak, že návrh zamietol. O odvolaní proti tomuto rozsudku rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací uznesením č. k. 3 Obo 150/2003 – 220 zo dňa 10. 02. 2005 tak, že napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na nové konanie. Vo veci bolo nariadené znalecké šetrenie, na základe ktorého výsledku rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 140 Cb 8934/1993-282 zo dňa 15. 01. 2007 tak, že žalovaného zaviazal žalobcovi zaplatiť sumu 251 323,80 Sk a úrok z omeškania 16 % odo dňa 28. 04. 1993 do zaplatenia. O odvolaní proti tomuto rozhodnutiu list č. 286 rozhodol ako súd odvolací súd, Najvyšší súd Slovenskej republiky 1 Obo 39/2007 zo dňa 18. 09. 2008 list č. 307 tak, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 15. 01. 2007, č. k. 10 Cb 8934/1993–285 zrušil a vec vrátil na nové konanie. Na základe tohto rozhodnutia konal v novom konaní Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 10 Cb 8934/1993–445 zo dňa 30. 09. 2009 tak, že návrh zamietol, ktoré rozhodnutie je predmetom odvolania a skutkový stav odôvodnenia, ktoré je popísaný hore vyššie. Toto rozhodnutie bolo doručené právnomu zástupcovi JUDr. M. P. uložením 26. 10. 2009, to jest posledný deň na podanie odvolania bol 10. 11. 2009.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu doručenom súdu 20. 05. 2010 namietal, že odvolanie vo veci zaslal po zákonnej lehote. Z vyjadrenia žalovaného je zrejmé, že žalobca odovzdal odvolanie zo dňa 30. 10. 2009 na poštovú prepravu dňa 10. 11. 2009, teda jeden deň pred uplynutím zákonnej lehoty na podanie odvolania 11. 11. 2009. Toto odvolanie došlo Okresnému súdu Košice jeden deň po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania na Okresný súd v Košiciach, a teda nebolo možné aby nepríslušný Okresný súd Košice postúpil odvolanie žalobcu na miestne príslušný súd Krajský súd v Košiciach. S odvolaním sa na ustanovenie § 204 ods. 1 O. s. p. a § 57 ods. 3 O. s. p. lehota zachovaná nebola, a preto odvolanie navrhol odmietnuť.

Na dotaz súdu zo dňa 08. 02. 2011 reagoval žaloba prostredníctvom JUDr. D.S, v ktorom uviedol, že žalobca v lehote na podanie odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie riadne označil, a teda adresoval Krajskému súdu v Košiciach, Avšak v zákonnej lehote omylom obálku s označením Okresný súd Košice podal na podacej pošte dňa 10. 11. 2009, keď posledný deň na podanie odvolania bol 12. 11. 2009. Odvolanie došlo na Okresný súd Košice, na nepríslušný súd 12. 11. 2009, teda v lehote na podanie odvolania. Po otvorení obálky na Okresnom súde bolo z podaného odvolania podľa žalobcu zrejmé, že toto bolo adresované Krajskému súdu v Košiciach. Za nepochybné označil, že pošta prichádza v ranných hodinách, z čoho možno vyvodíť, že v uvedený deň to jest 12. 11. 2009 bolo možné bez akejkoľvek prekážky odovzdať odvolanie príslušnému súdu v Košiciach a nebolo potrebné skúmať z čísla konania a podľa účastníkov konania, či podanie patrí Okresnému súdu Košice. Citoval ustanovenie § 57 ods. 3 O. s. p., s poukazom na ktoré ustanovenie podľa neho naplnil podmienky pre uznanie odvolania. Žalobca požiadal žiadosťou zo dňa 22. 12. 2009 Okresný súd Košice I. o zaslanie písomnosti Krajskému súdu v Košiciach, ktorá žiadosť bola doručená Okresnému súdu Košice I. dňa 29. 12. 2009 a Krajskému súdu v Košiciach 08. 01. 2010. Z uvedených dôvodov navrhol odvolanie uznať ako podané v zákonnej lehote.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa ustanovenia § 212 ods. 1, § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania. Ako prvou otázkou sa zaoberal, či odvolanie žalobcu bolo podané v zákonnej lehote.

Odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorému smeruje / § 204 O. s. p. /.

V danom prípade je jednoznačné, že účastník odvolanie nepodal v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorému rozhodnutie smerovalo. Účastník podal odvolanie na súde proti ktorému rozhodnutie smerovalo po zákonnej lehote, podaním doručeným Krajskému súdu 29. 12. 2009.

Účastník konania odvolanie podal v zákonnej lehote 12. 11. 2009 na nepríslušný súd ako sám uvádza v jeho podaní zo dňa 28. 02. 2011 ale podľa jeho názoru bolo vecou Okresného súdu, ten istý deň odvolanie odovzdať príslušnému súdu.

Základnou otázkou je či, v prípade, keď účastník konania podal posledný deň zákonnej lehoty na podanie odvolania, odvolanie na nepríslušný súd je možné odvolanie považovať ako podané v zákonnej lehote, z dôvodu, že bolo vecou nepríslušného súdu na ktorý súd bolo odvolanie v posledný deň zákonnej lehoty podané, aby odvolanie postúpil v tento deň na súd príslušný. Je pravdou že v danom prípade odvolanie na hlavičkovom papieri smerovalo podľa označenia súdu príslušnému, ale posledný deň lehoty na podanie odvolania bolo adresované omylom na súd nepríslušný – Okresný súd Košice. Fakt, že účastník konania omylom podá posledný deň zákonnej lehoty na podanie odvolania odvolanie na nepríslušný súd a odvolanie v zákonnej lehote na príslušný súd doručené v zákonnej lehote na podania odvolania nebolo, neznamená, že takéto odvolanie sa môže považovať za podané v súlade s ustanovením § 204 O. s. p. ako podané v zákonnej lehote.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného odvolanie ako podané po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania predmetné odvolanie odmietol s odkazom na ustanovenie § 218 ods. 1 písmeno a./ O. s. p. ako podané oneskorene.

Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 10 Cb 8934/1993 zo dňa 19. 11. 2009 rozhodol tak, že určil súdnemu znalcovi Ing. M.O. odmenu za znalecký posudok podľa § 22 vyhlášky MS SR č. 491/2004 Z. z. vo výške 491,27 Eur a odporcovi vrátil sumu 199,17 Eur zaplatený preddavok na znalecké dokazovanie.

V dôvodoch uznesenia uviedol, že konajúci súd zistil, že odmena tak ako vyčíslená zodpovedá rozsahu obťažnosti podaného posudku, a preto ju priznal v celom rozsahu.

Proti tomuto uzneseniu doručenému 19. 11. 2009 podal žalobca odvolanie doručené súdu 14. 12. 2009 s tým, že pečiatka pošty je 09. 12. 2009. Toto odvolanie s poukazom na pripojenú obálku v spise 13 Cb 8942/1993 odvolací súd označil za podané v zákonnej lehote. Z odvolania, odvolací súd zistil, že podľa žalobcu odmena nezodpovedá rozsahu vykonaného znaleckého posudku, že namieta správnosť znaleckého posudku a podľa neho znalec sa zmýlil v posudku, vzhľadom na ktoré nepresnosti navrhol odmenu znížiť na polovicu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal odvolanie podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O. s. p. a odvolaniu nevyhovel. Tvrdenie žalobcu, že odmena nezodpovedá obťažnosti

znaleckého posudku onačil za subjektívne. Konajúci súd pri určení znaleckej odmeny vychádzal z vyhlášky MS SR č. 491/2004 Z. z. a fakt, že podľa žalobcu obtiažnosť znaleckého posudku nezodpovedá účtovanej odmeny podľa vyhlášky nemôže byť dôvodom pre posudzovanie znaleckej odmeny vyúčtovanej v súlade s vyhláškou MS SR č. 491/ 2007 Z. z. Posudzovanie obtiažnosti znaleckého posudku je subjektívneho charakteru, ktoré posúdenie nemôže byť pre určenie výšky znaleckej odmeny priznanej v súlade s vyhláškou MS SR č. 491/ 2004 Z. z. právne relevantné. Taktiež namietaný obsah znaleckého posudku účastníkom konania nie je pre posúdenie výšky odmeny priznanej súdom v súlade s vyhláškou MS SR 491/ 2004 Z. z. dôvodom na posudzovanie správnosti výšky odmeny za znalecký posudok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle uvedených dôvodov napadnuté uznesenie podľa ustanovenia § 219 O. s. p. potvrdil.

Žalovanému trovy v odvolacom konaní nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 21. marca 2011

JUDr. Jana Zemaniková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková